

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

NEDBRUDETE NERVER

PROGRAMMER
CREDITS MM.

Det

lille

Teater

Program

Nedbrudte Nerver!

Komedie i 5 Akter
af Laurids Skands

Isenesat af:

A. W. Sandberg

Officin:

Nordisk Films Co.

NEDBRUDTE NERVER

Personerne:

Erik Brandt	Gorm Schmidt
Herredsfuldmechtig Heger,	
Erik Brandts Ven	Egill Rostrup
Grethe Sparre	Olga d'Org
En Herre	Frantz Stybe
Etatsraad Sparre	Peter Nielsen

»Dagens Expres« har en af sine store Dage. Dets fremragende Medarbejder, Politireporteren Erik Brandt, har udført en journalistisk Bedrift af Rang — han har nemlig opklaret det meget omtalte og meget mystiske »Vebeleje-Mord« og med egen Haand fanget Morderen. Han er ikke kommen sovende til det — tværtimod! For i de 36 Timer, han har

arbejdet med Sagen, har han ikke lukket saa meget som eet af sine kønne, ærlige Øjne, — og han befinder sig da ogsaa i en ualmindelig faldefærdig Tilstand. Der er ikke mere Holdning i ham end i en Karklud, — hans Hjerne syder og sprutter som en Fløjtekedel, der er ved at koge over, og hans Nerver hænger i Laser. Det er lige, han har Kræfter til at slæbe sig hjem i sin ensomme Ungkarle-vaaning, og han er ikke engang i Stand til at føle Glæde over den Check paa 1000 blanke Kroner og de 14 Dages Ferie, han har modtaget som Tak for sin Daad. Han tænker kun paa eet — at han nu skal sove, hvile sig ud, rigtig have Fred — og saa er det bogstavelig talt det eneste, han ikke faar. — — Han foretager sig nemlig det skæbnesvangre Skridt at gaa hen til sit Vindue for at trække en Smule frisk Luft — og dermed brister alle hans skønne Drømme om Fred og Søvn og Hvile.

— — Det er saa uheldigt, at han fra nævnte Vindue har Udsigt til en pragtfuld Park, der ellers plejer at være en ren Idyl, men som desværre i Øjeblikket lader til at være Skueplads for en grufuld Forbrydelse. Med sine egne, noget fortinnede Øjne ser han følgende: — — En ung, elegant klædt Dame med et Ansigt som en Engel gaar og underholder sig med en lige saa stilfuld Gentleman. De standser — Damen med Engleansigtet har øjen-

synlig ytret Lyst til at ryge, for hendes Kavalier rækker hende sit Cigaretetui — — og det er Begyndelsen til Enden! Englen taber Etuiet, Gentleman'en bukker sig for at tage det op, men i samme Nu lister den Djævel af en Engel en Sandpose frem, slaar sin arme Ridder til Jorden og udplyndrer ham med koldt Blod. — — Saa meget ser Manden med de nedbrudte Nerver, men det finder han ogsaa er tilstrækkeligt. Han bander sin onde Skæbne, der igen har ladet et sjælsraat Mord krydse hans Vej — men han kender sin Pligt: Politiet maa underrettes! —

Nu kan det jo, som bekendt, hændes, at en lidt tunghør Telefondame kan give En forkert Forbindelse — og det hændes da ogsaa for vor ophidsede Ven, der i Stedet for at faa Politikontoret, kommer paa Traad med en stammende Fuglehandler. — — Der gaar der ved yderligere Slid paa hans Nerver — og arg i Hu og mat i Benene begiver han sig til Fods hen til den nærliggende Politistation for at aflevere sin skumle Nyhed. Først skaffer han sig Adgang til den kriminelle Park, hvor han dog hverken finder den skønne Forbryderske eller hendes uheldige Offer, men kun Mordvaabnet, alias Sandposen, hvilket dog er tilstrækkeligt til at overbevise ham om, at han hverken har drømt eller set Syner. Desværre lykkes det ham nu ikke at gøre Politiet delagtig i sin frygtelige Viden, for hans Besøg hos de høje Myndigheder faar et saa ejendommeligt Forløb, at han, fornærmet og krænk, beslutter at beholde sin Hemmelighed hos sig selv. — — Hvorpaa han forlader Storbyen med samt dens Rædsler og Gaader — — og tager ud til det stilfærdige Badested — Rødbæk — hvor hans gode Ven, Herredsfuldmechtig Heger, er Lovens og Retfærdighedens Repræsentant. — —

Men den fortumlede Politireporter er stadig uheldig! Vennen faar nemlig den uheldige Idé at ville præsentere ham for »Stedets« yndigste Dame — den højtansete Finansmand, Etatsraad Sparres Datter Grethe — — og til sin Rædsel opdager den af Skæbnen saa haardt forfulgte, at bemeldte Skønhed er identisk med — — Englen med Sandposen! — — Det

er derfor forstaaeligt, at han er ved at tabe den Smule Forstand, han har tilbage — han kan ikke faa ind i sin sammenfiltrede Hjerne, at den henrivende og hjertebesnærende Etatsraadsdatter virkelig kan være en saa prosaisk Morderske, men da han ved given Lejlighed kommer til at antyde, at han »ved alt«, svinder hans Tvivl: Hendes Forvirring og Skræk rører hende! — — Saa betaget er han imidlertid af

hendes charmerende Person og blide Smil, at ingen Magter i Verden skal faa ham til at række Ovrigheden den mindste hjælpende Finger, og naar han de følgende Dage holder et siddende meget skarpt Øje med Frøken Grethe, skyldes det ene og alene — forsikrer han sig selv — den varme Interesse, han omfatter hende med — og i k k e hans sædvanlige Trang til at optræde som Sporhund. — —

Han gør da forskellige sindsoprivende Opdagelser, af hvilke den værste er den, at det lader til, den hemmelighedsfulde Skønhed elsker en fordægtig ung Person, der har et skummelt, hypnotiserende Blik og Haaret ned i Panden. Vor nervesvækkede Ven lider alle Skinsygens Kvaler, og skønt han jo nok kan regne ud, at det er under denne moderne Sven-

galis Indflydelse, at den tilbedelsesværdige Kvinde har udviklet sine vampyragtige Egenskaber, er det ham dog kun en fattig Trøst. Iøvrigt faar han ikke megen Tid til at ræsonnere, for Begivenhederne udvikler sig i et saa voldsomt Tempo, at han har sit Besvær med at følge med i det hele taget. I det ellers sæd

fredelige Rødbæk bliver en mystisk Russer nemlig Genstand for et ikke mindre mystisk Overfald, i hvilket igen en Sandpose medvirker — og inden denne Nyhed er blevet gammel, finder den emsige Reporter det nødvendigt at »skygge« den næsten alt for energiske »Vampyr«, der gennem et ildevarslende Telegram er kaldt til Hovedstaden. Formedelst en Række kedelige Uheld — hvori den forfulgte ikke er uden Skyld — lykkes det ham ikke at konstatere, om hun under sin Udflugt forøger Rækken af sine Forbrydelser med en ny, men han opdager dog, at hun staar i Forbindelse med en berygtet Aagerkarl og Hæler — og vor næsten helt oplidte Ven kommer til at spille en vis Rolle — en Helterolle endda — i denne Affære. — —

Han kan efterhaanden ikke undgaa at mærke, at Frøken Grethe er noget pinlig berørt over den Interesse, med hvilken han omfatter hendes Gøren og Laden — men paa den anden Side har han ogsaa en lykkelig Fornemmelse af, at hun lader til at have en Del tilovers for ham. — — Han er derfor kendelig oplivet, da han efter den anstrengende Ekskursion vender

tilbage til Rødbæk; men hans Humør daler igen ned under Nulpunktet, da han af sin Ven Herredsfogden, faar at vide, at Russer-Mysteriet er opklaret, og at man blot har tilbage at anholde Forbrydersken. — — Erik Brandt føler sig rystet i sin Grundvold — og under en noget forblømt Samtale, som han skaffer sig med hende, han anser for den Skyldige, kommer han med den stolte Replik — at han elsker hende og af den Grund vil paatage sig Skylden for hendes Misgerninger. — — Inden Genstanden for hans ømme Følelser er kommen sig af sin Overraskelse, er han allerede forsvunden — og gaar med løftet Hoved sin Skæbne i Møde. — —

Det viser sig imidlertid, at i alt Fald i Russer-Affæren kan han af visse, slaaende Grunde ikke komme til at optræde som Martyr — og i Løbet af faa Timer opklares alt det øvrige vedrørende Sandposerne, Aagerkarlen, Svengali og Vampyren paa en højst forbløffende — og for vor Helt særdeles tilfredsstillende Maade. — — I det hele taget begynder hans Lykke-

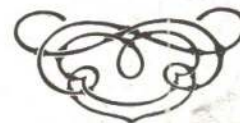
stjerne paany at skinne i sin fulde Glans. — Ved en snedig Manøvre vinder han saaledes ganske og aldeles den stormægtige Etatsraad for sig — og med Frøken Grethe, der selvfølgelig til syvende og sidst viser sig at være ganske uden Plet og Lyde, som sin hengivne og opofrende Plejerske, tør han gøre sig Haab om meget snart at faa sine nedbrudte Nerver lappet sammen igen.

Den store Elefantkraal paa Ceylon.

I vidunderligt fotograferede Optagelser skildres her, hvorledes Junglens Kolosser indfanges og afrettes til at hjælpe Mennesket i Kampen for Kulturen, og hvorledes de Ind-

fødte ved livsfarlige Klapjagter driver »de graa Mænd« fra Junglens Stier ind i vældige Fælder.

Den eneste autentiske Optagelse, der nogensinde har fundet Sted.

Orkestret ledes:

Kl. 2— 7 af Hr. JEAN DUPONT

Kl. 7—11 af Hr. OLAF PETERSEN

G A V E R

smukkest og billigst i

FERLOV'S GAVE=BOD

Telefon 2184

Nygade 4

Telefon 2184

Faint, illegible text at the top left of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text at the top right of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text in the middle section of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text located below the central emblem.

NEDBRUDTE NERVER

EN BESYNDERLIG HISTORIE

I 5 KAPITLER

AF

LAURIDS SKANDS

Isenesat af

A. W. Sandberg

ENERET: A/s FOTORAMA

OFFICIN:

NORDISK FILMS COMP.

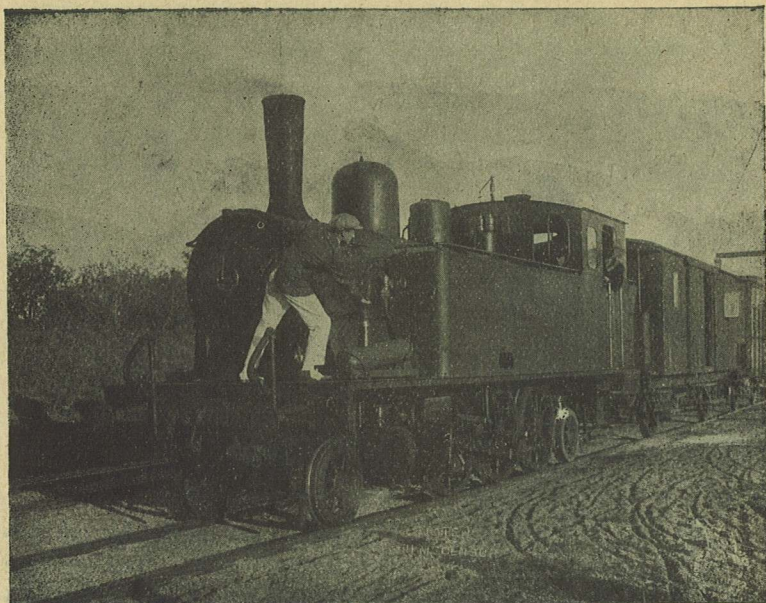
PERSONERNE:

Erik Brandt Gorm Schmidt
Herredsfuldægtig Heger,
Erik Brandts Ven Egill Rostrup
Grethe Sparre Olga d'Org
En Herre Frantz Stybe
Etatsraad Sparre Peter Nielsen

Medbrudte Nerver.

»Dagens Express« har en af sine store Dage. Dets fremragende Medarbejder, Politireporteren Erik Brandt, har udført en journalistisk Bedrift af Rang — han har nemlig opklaret det meget omtalte og meget mystiske »Vebeleje-Mord« og med egen Haand fanget Morderen. Han er ikke kommen sovende til det — tværtimod! For i de 36 Timer, han har arbejdet med Sagen, har han ikke lukket saa meget som eet af sine kønne, ærlige Øjne, — og han befinder sig da ogsaa i en ualmindelig faldefærdig Tilstand. Der er ikke mere Holdning i ham end i en Karklud, — hans Hjerne syder og sprutter som en Fløjtekedel, der er ved at koge over, og hans Nerver hænger i Laser. Det er lige, han har Kræfter til at slæbe sig hjem i sin ensomme Ungkarlevaaning, og han er ikke engang i Stand til at føle Glæde over den Check paa 1000 blanke Kroner og de 14 Dages Ferie, han har modtaget som Tak for sin Daad. Han tænker kun paa eet — at han nu skal sove, hvile sig ud, rigtig have Fred — og saa er det bogstavelig talt det eneste, han ikke faar. — — Han foretager sig nemlig det skæbnesvangre Skridt at gaa hen til sit Vindue for at trække en Smule frisk Luft — og dermed brister alle hans skønne Drømme om Fred og Søvn og Hvile. — — Det er saa uheldigt, at han fra nævnte Vindue har Udsigt til en pragtfuld Park, der ellers plejer at være en ren Idyl, men som desværre i Øjeblikket lader til at være Skueplads for en grufuld Forbrydelse. Med sine egne, noget for-tinnede Øjne ser han følgende: — — En ung, elegant klædt

Dame med et Ansigt som en Engel gaar og underholder sig med en lige saa stilfuld Gentleman. De standser — Damen med Engleansigtet har øjensynlig ytret Lyst til at ryge, for hendes Kavalier rækker hende sit Cigaretetui — — og det er Begyndelsen til Enden! Englen taber Etuiet, Gentleman'en bukker sig for at tage det op, men i samme Nu lister den Djævel af en Engel en Sandpose frem, slaar sin arme Ridder til Jorden og udplyndrer ham med koldt Blod. — — Saa meget ser Manden med de nedbrudte Nerver, men det finder han ogsaa er tilstrækkeligt. Han bander sin onde Skæbne; der igen har ladet et sjælsraat Mord krydse hans Vej — men han kender sin Pligt: Politiet maa underrettes! —

Nu ka n det jo, som bekendt, hælde, at en lidt tunghør Telefondame kan give En forkert Forbindelse — og det hændes da ogsaa for vor ophidsede Ven, der i Stedet for at faa Politikontoret, kommer paa Traad med en stammende Fuglehandler. — — Der gaar derved yderligere Slid paa hans Nerver — og arg i Hu og mat i Benene begiver han sig til Fods hen til den nærliggende Politistation for at aflevere sin skumle Nyhed. Først skaffer han sig Adgang til den kriminelle Park, hvor han dog hverken finder den skønne Forbryderske eller hendes ulykkelige Offer, men kun Mordvaabnet, alias Sandposen, hvilket dog er tilstrækkeligt til at overbevise ham om, at han hverken har drømt eller set Syner. Desværre lykkes det ham nu ikke at gøre Politiet

delagtig i sin frygtelige Viden, for hans Besøg hos de høje Myndigheder faar et saa ejendommeligt Forløb, at han, fornærmet og krænket, beslutter at beholde sin Hemmelighed hos sig selv. — — Hvorpaa han forlader Storbyen med samt dens Rædsler og Gaader — — og tager ud til det stilfærdige Badested — Rødbæk — hvor hans gode Ven, Herredsfuldsmægtig Heger, er Lovens og Retfærdighedens Repræsentant. — —

Men den fortunlede Politireporter er stadig uheldig! — Vennen faar nemlig den ulykkelige Idé at ville præsentere ham for »Stedets« yndigste Dame — den højtansete Finansmand, Etatsraad Sparres Datter Grethe — — og til sin Rædsel opdager den af Skæbnen saa haardt forfulgte, at bemeldte Skønhed er identisk med — — Englen med Sandposen! — — Det er derfor forstaaeligt, at han er ved at tabe den Smule Forstand, han har tilbage — han kan ikke faa ind i sin sammenfiltrede Hjerne, at den henrivende og hjertebevnærende Etatsrådsdatter virkelig kan være en saa prosaisk Morderske, men da han ved givne Lejlighed kommer til at antyde, at han »v é d a l t«, svinde hans Tvivl: Hendes Forvirring og Skræk røber hende! — — Saa betaget er han imidlertid af hendes charmerende Person og blide Smil, at ingen Magter i Verden skal faa ham til at række Øvrigheden den mindste hjælpende Finger, og naar han de følgende Dage holder et endda meget skarpt Øje med Frøken Grethe, skyldes det ene og alene — forsikrer han sig selv — den varme Interesse, han omfatter hende med — og i k k e hans sædvanlige Trang til at optræde som Sporhund. — —

Han gør da forskellige sindsoprivende Opdagelser, af hvilke den værste er d e n, at det lader til, den hemmelighedsfulde Skønhed elsker en fordægtig ung Person, der har et skummelt, hypnotiserende Blik og Haaret ned i Panden. Vor nervesvækkede Ven lider alle Skinsygens Kvaler, og skønt han jo nok kan regne ud, at det er under denne moderne Svengalis Indflydelse, at den tilbedelsesværdige Kvinde har udviklet sine vampyragtige Egenskaber, er det ham dog kun en fattig Trøst. Iøvrigt faar han ikke megen Tid til

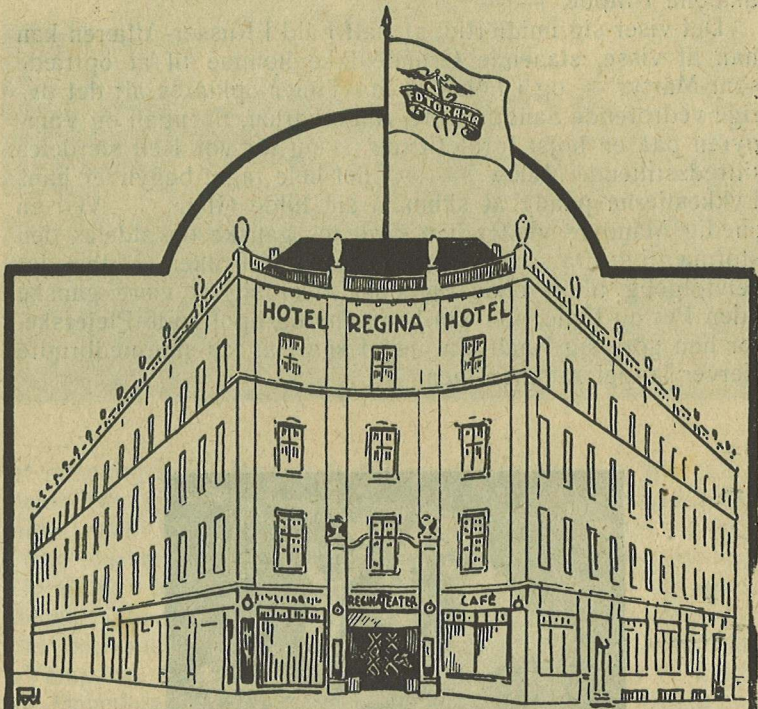
at ræsonnere, for Begivenhederne udvikler sig i et saa voldsomt Tempo, at han har sit Besvær med at følge med i det hele taget. I det ellers saa fredelige Rødbæk bliver en mystisk Russer nemlig Genstand for et ikke mindre mystisk Overfald, i hvilket igen en Sandpose medvirker — og inden denne Nyhed er blevet gammel, finder den emsige Reporter det nødvendigt at »skygge« den næsten alt for energiske »Vampyr«, der gennem et ildevarslende Telegram er kaldt til Hovedstaden. Formedelst en Række kedelige Uheld — hvori den forfulgte ikke er uden Skyld — lykkes det ham ikke at konstatere, om hun under sin Udflugt forøger Rækken af sine Forbrydelser med en ny, men han opdager dog, at hun staar i Forbindelse med en berygtet Aagerkarl og Hæler — og vor næsten helt opslidte Ven kommer til at spille en vis Rolle — en Helterolle endda — i denne Affære. — —

Han kan efterhaanden ikke undgaa at mærke, at Frøken Grethe er noget pinlig berørt over den Interesse, med hvilken han omfatter hendes Gøren og Laden — men paa den anden Side har han ogsaa en lykkelig Fornemmelse af, at hun lader til at have en Del tilovers for ham. — — Han er derfor kendelig oplivet, da han efter den anstrengende Ekskursion vender tilbage til Rødbæk; men hans Humør daler igen ned under Nulpunktet, da han af sin Ven Herredsfogeden, faar at vide, at Russer-Mysteriet er opklaret, og at man blot har tilbage at anholde Forbrydersken. — — Erik Brandt

føler sig rystet i sin Grundvold — og under en noget forblømt Samtale, som han skaffer sig med hende, han anser for den Skyldige, kommer han med den stolte Replik — at han elsker hende og af den Grund vil paatage sig Skylden for hendes Misgerninger. — — Inden Genstanden for hans ømme Følelser er kommen sig af sin Overraskelse, er han allerede forsvunden — og gaar med løftet Hoved sin Skæbne i Møde. — —

Det viser sig imidlertid, at i alt Fald i Russer-Affæren kan han af visse, slaaende Grunde ikke komme til at optræde som Martyr — og i Løbet af faa Timer opklares alt det øvrige vedrørende Sandposerne, Aagerkarlen, Svengali og Vampyren paa en højst forbløffende — og for vor Helt særdeles tilfredsstillende Maade. — — I det hele taget begynder hans Lykkestjerne paany at skinne i sin fulde Glans. — Ved en snedig Manøvre vinder han saaledes ganske og aldeles den stormægtige Etatsraad for sig — og med Frøken Grethe, der selvfølgelig til syvende og sidst viser sig at være ganske uden Pet og Lyde, som sin hengivne og opofrende Plejerske, tør han gøre sig Haab om meget snart at faa sine nedbrudte Nerver lappet sammen igen.

REGINA-KOMPLEKSET
AARHUS

3601

Medbrudte Nerver.

Forfattet af
LAURIDS SKANDS,

Iscenesat af
A. W. SANDBERG.

Officin:
Nordisk Films Co.

Eneret:
A/S Fotorama.

»**D**AGENS EXPRES« har en af sine store Dage. Dets fremragende Medarbejder, Politireporteren Erik Brandt, har udført en journalistisk Bedrift af Rang — han har nemlig opklaret det meget omtalte og meget mystiske »Vebeleje-Mord« og med egen Haand fanget Morderen. Han er ikke kommen sovende til det — tværtimod! For i de 36 Timer, han har arbejdet med Sagen, har han ikke lukket saa meget som eet af sine kønne, ærlige Øjne, — og han befinder sig da ogsaa i en ualmindelig faldefærdig Tilstand. Der er ikke mere Holdning i ham end i en Karklud, — hans Hjerne syder og sprutter som en Fløjtekedel, der er ved at koge over, og hans Nerver hænger i Laser. Det er lige, at han har Kræfter

Erik Brandt..... Gorm Schmidt
Herredsfuldm. Heger,
Erik Brandts Ven ... Egil Rostrup
Grethe Sparre..... Olga d'Org
En Herre..... Frantz Stybe
Etatsraad Sparre Peter Nielsen

1853

Den talentfulde unge Skuespiller Gorm Schmidt
som Journalisten Erik Brandt.

til at slæbe sig hjem i sin ensomme Ungkarle-
vaaning, og han er ikke engang i Stand til at
føle Glæde over den Check paa 1000 blanke
Kroner og de 14 Dages Ferie, han har modtaget
som Tak for sin Daad. Han tænker kun paa
eet — at han nu skal sove, hvile sig ud, rigtig
have Fred — og saa er det bogstavelig talt det
eneste, han ikke faar. — — Han foretager sig
nemlig det skæbnesvangre Skridt at gaa hen til
sit Vindue for at trække en Smule Luft — og
dermed brister alle hans skønne Drømme om
Fred og Søvn og Hvile.

— — Det er saa uheldigt, at han fra nævnte
Vindue har Udsigt til en pragtfuld Park, der
ellers plejer at være en ren Idyl, men som
desværre i Øjeblikket lader til at være
Skueplads for en grufuld For-
brydelse. Med sine egne, no-
get fortinnede Øjne ser han
følgende: — — En ung, ele-
gant klædt Dame med et An-
sigt som en Engel gaar og un-
derholder sig med en lige saa
stilfuld Gentleman. De standser

— Damen med Engleansigtet har øjensynlig ytre Lyst til at ryge, for hendes
Kavaler rækker hende sit Cigaretetui — — og det er Begyndelsen til Enden! Eng-
en taber Etuiet, Gentleman'en bukker sig for at tage det op, men i samme Nu
ister den Djævel af en Engel en Sandpose frem, slaar sin arme Ridder til Jorden
og udplyndrer ham med koldt Blod. — — Saa meget ser Manden med de ned-
brudte Nerver, men det finder han ogsaa er tilstrækkeligt. Han bander sin onde
Skæbne, der igen har ladet et sjælsraat Mord krydse hans Vej — men han kender
sin Pligt: Politiet maa underrettes! —

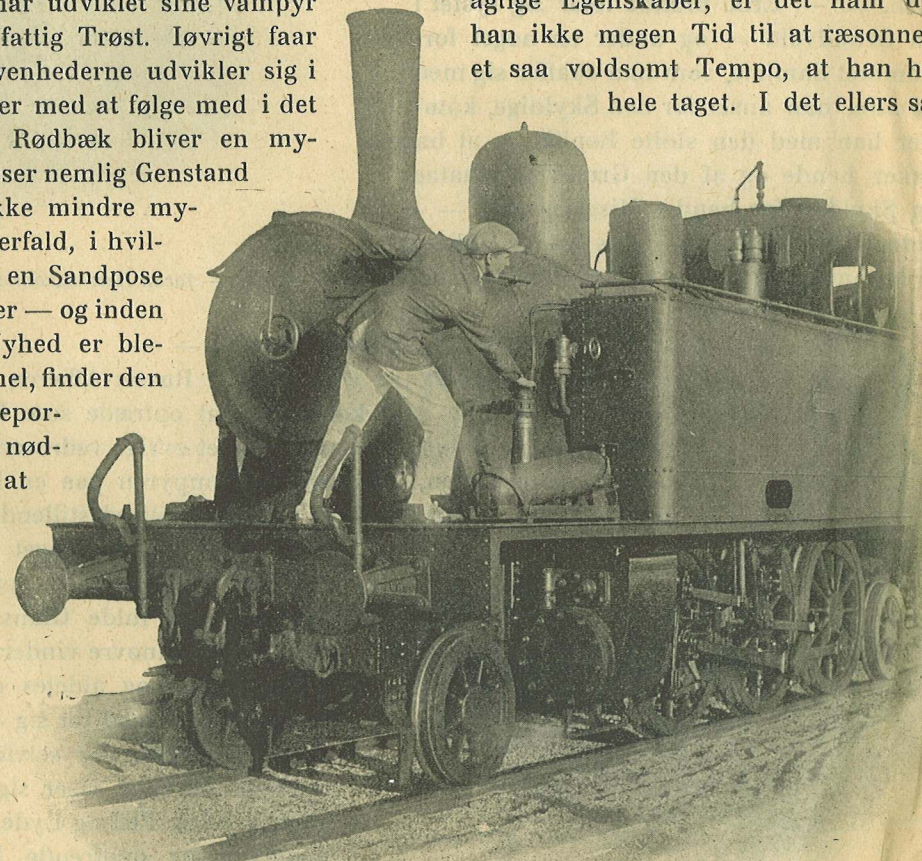
Nu kan det jo, som bekendt, hænde, at en lidt tunghør Telefondame kan give
En forkert Forbindelse — og det hænder da ogsaa for vor ophidsede Ven, der i
Stedet for at faa Politikontoret, kommer paa Traad med en stammende Fugle-
handler. — Der gaar derved yderligere Slid paa hans Nerver — og arg i Hu og
mat i Benene begiver han sig til Fods hen til den nærliggende Politistation for at
aflevere sin skumle Nyhed. Først skaffer han sig Adgang til den kriminelle Park,
hvor han dog hverken finder den skønne Forbryderske eller hendes ulykkelige
Offer, men kun Mordvaabnet, alias Sandposen, hvilket dog er tilstrækkeligt til at
overbevise ham om, at han hverken har drømt eller set Syner. Desværre lykkes
det ham nu ikke at gøre Politiet delagtig i sin frygtelige Viden, for hans Besøg
hos de høje Myndigheder faar et saa ejendommeligt Forløb, at han, fornærmet og
krænket, beslutter at beholde sin Hemmelighed hos sig selv. — — Hvorpaa han
forlader Storbyen med samt dens Rædsler og Gaader — og tager ud til det stil-
færdige Badested — Rødbæk — hvor hans gode Ven, Herredsfuldmægtig Heger,
er Lovens og Retfærdighedens Repræsentant. — —

Men den fortunlede Politireporter er stadig uheldig! Vennen faar nemlig den

ulykkelige Idé at ville præsentere ham for »Stedet«s yndigste Dame — den højt-
ansete Finansmand, Etatsraad Sparres Datter Grethe — — og til sin Rædsel op-
dager den af Skæbnen saa haardt forfulgte, at bemeldte Skønhed er identisk med
— — Englen med Sandposen! — — Det er derfor forstaaeligt, at han er ved at
tabe den Smule Forstand, han har tilbage — han kan ikke faa ind i sin sammen-
filtrede Hjerne, at den henrivende og hjertebesnærende Etatsraadsdatter virkelig
kan være en saa prosaisk Morderske, men da han ved given Lejlighed kommer
til at antyde, at han »ved alt«, svinder hans Tvivl: Hendes Forvirring og Skræk
røber hende! — — Saa betaget er han imidlertid af hendes charmerende Person
og blide Smil, at ingen Magter i Verden skal faa ham til at række Øvrigheden
den mindste hjælpende Finger, og naar han de følgende Dage holder et endda
meget skarpt Øje med Frøken Grethe, skyldes det ene og alene — forsikrer han
sig selv — den varme Interesse, han omfatter hende med — og ikke hans sæd-
vanlige Trang til at optræde som Sporhund. — —

Han gør da forskellige sindsoprivende Opdagelser, af hvilke den værste er den,
at det lader til, den hemmelighedsfulde Skønhed elsker en fordægtig ung Person,
der har et skummelt, hypnotiserende Blik og Haaret ned i Panden. Vor nerve-
svækkede Ven lider alle Skinsygens Kvaler, og skønt han jo nok kan regne ud,
at det er under denne moderne Svengalis Indflydelse, at den tilbedelsesværdige
Kvinde har udviklet sine vampyragtige Egenskaber, er det ham dog
kun en fattig Trøst. Iøvrigt faar han ikke megen Tid til at ræsonnere
for Begivenhederne udvikler sig i et saa voldsomt Tempo, at han har
sit Besvær med at følge med i det hele taget. I det ellers saa

fredelige Rødbæk bliver en my-
stisk Russer nemlig Genstand
for et ikke mindre my-
stisk Overfald, i hvil-
ket igen en Sandpose
medvirker — og inden
denne Nyhed er ble-
vet gammel, finder den
emsige Repor-
ter det nød-
vendigt at
»skygge«
den næ-
sten alt
for ener-
giske
»Vam-
pyr«, der
gennem
et ilde-
varslen-
de Tele-
gram er kaldt
til Hovedstaden.
Formedelst en

En farefuld Situation

Række kedelige Uheld — hvori den forfulgte ikke er uden Skyld — lykkes det ham ikke at konstatere, om hun under sin Udflugt forøger Rækken af sine Forbrydelser med en ny, men han opdager dog, at hun staar i Forbindelse med en berygtet Aagerkarl og Hæler — og vor næsten helt opslidte Ven kommer til at spille en vis Rolle — en Helterolle endda — i denne Affære. — —

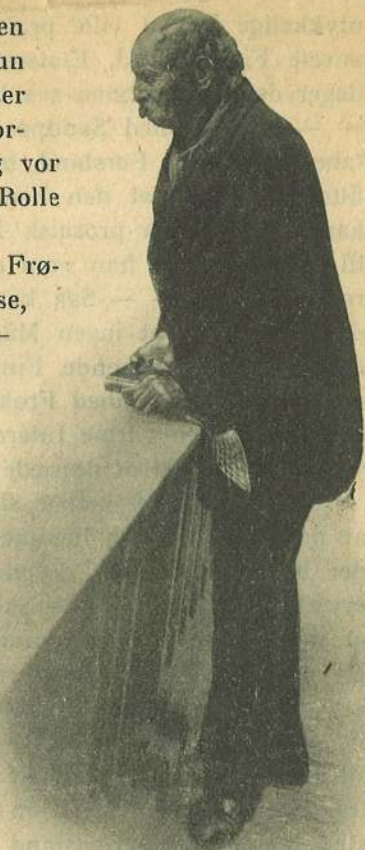
Han kan efterhaanden ikke undgaa at mærke, at Frøken Grethe er noget pinlig berørt over den Interesse, med hvilken han omfatter hendes Gøren og Laden — men paa den anden Side har han ogsaa en lykkelig Fornemmelse af, at hun lader til at have en Del tilovers for ham. — — Han er derfor kendelig oplivet, da han efter den anstrengende Ekskursion vender tilbage til Rødbæk; men hans Humør daler igen ned under Nulpunktet, da han af sin Ven, Herredsfogden, faar at vide, at Russer-Mysteriet er opklaret, og at man blot har tilbage at anholde Forbrydersken. — — Erik Brandt føler sig rystet i sin Grundvold — og under en noget forblømt Samtale, som han skaffer sig med hende, han anser for den Skyldige, kommer han med den stolte Replik — at han elsker hende og af den Grund vil paatage sig Skylden for hendes Misgerninger. — — Inden Genstanden for hans ømme Følelser er kommen sig af sin Overraskelse, er han allerede forsvunden — og gaar med løftet Hoved sin Skæbne i Møde. — —

Det viser sig imidlertid, at i alt Fald i Russer-Affæren kan han af visse, slaaende Grunde ikke komme til at optræde som Martyr — og i Løbet af faa Timer opklares alt det øvrige vedrørende Sandposerne, Aagerkarlen, Svengali og Vampyren paa en højst forbløffende — og for vor Helt særdeles tilfredsstillende Maade.

— — I det hele taget begynder hans Lykkestjerne paany at skinne i sin fulde Glans. — Ved en snedig Manøvre vinder han saaledes ganske og aldeles den stormægtige Etatsraad for sig — og med Frøken Grethe, der selvfølgelig til syvende og sidst viser sig at være ganske uden Plet og Lyde, som sin hengivne og opofrende Plejerske, tør han gøre sig Haab om meget snart at faa sine nedbrudte Nerver lappet sammen igen.

Herr Egill Rostrup spiller Rollen som Journalistens Ven, Herredsfuldmegetlig Heger

En »Type« — foran Herredskontorets Skranke

Nordiska Nerven.

NORDISK FILMS CO. LTD.
PRESENT
OLGA DORRE IN
THE HILL PARK MYSTERY

Nordiska Nerven

The NORDISK FILMS Co., Ltd.

presents

THE

HILL PARK

MYSTERY

A Clever & Novel Photoplay
(IN FIVE REELS)

BY

LAURIE SKANDS

Featuring the Charming Star

OLGA DORRE

Passed by the British Board of Film Censors for
UNIVERSAL EXHIBITION

Williams had said—

“This place is all sunshine,
Sand and pretty girls.”

—and Williams was right!

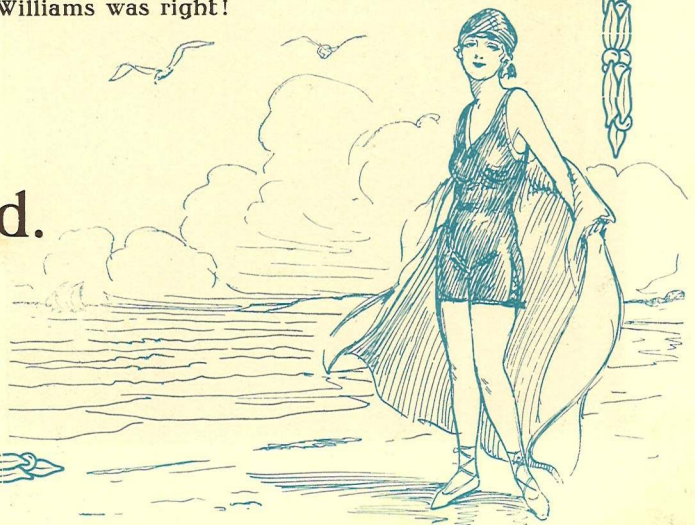

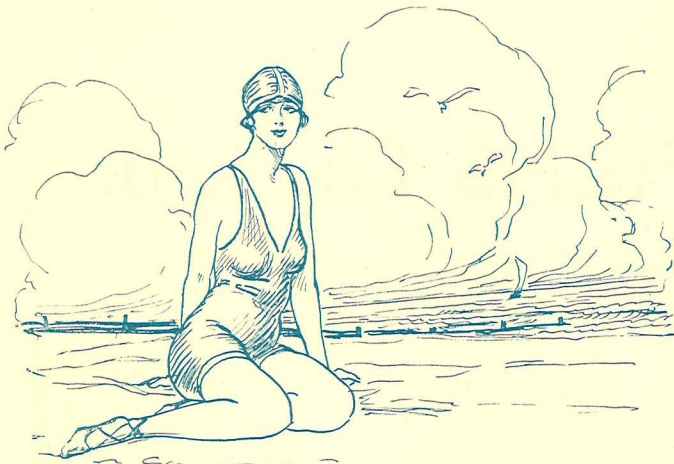
Nordisk Films Co., Ltd.

24, Denmark Street

London :: W.C.2

Telephone - - - Gerrard 5167
Telegrams - Norfilcom, Westcent, London

The Hill Park Mystery

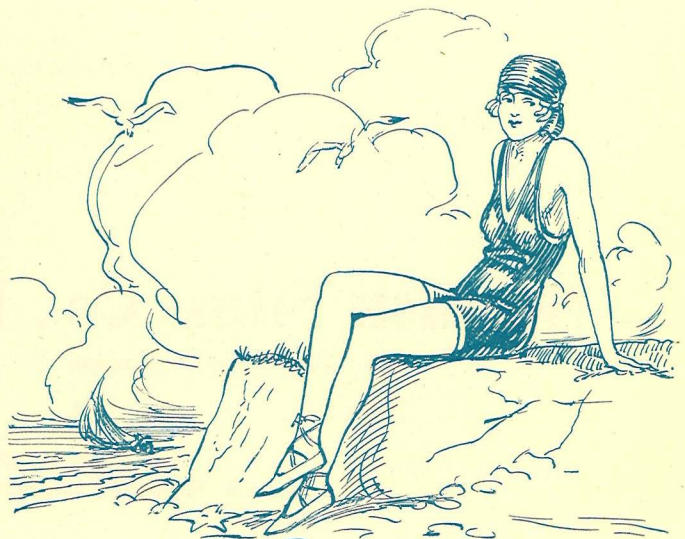
The People of the Film

Eric Brand	Gorman Smith
Williams, his friend	Edgar Rostrup
The Stranger	Frank Styne
Joan Trent	OLGA DORRE

The Story

JIMMIE BRAND, "star" reporter on the *Daily Wire*, brings off a sensational "scoop" for his newspaper. It had meant hard work and very little sleep for many days, and as soon as Jimmie had seen the 6.30 edition go to press, he collapsed.

Concerned for the health of his cleverest reporter, the editor tells Jimmie to take a fortnight's holiday. A substantial cheque helps him to make up his mind to try to forget work for a while.

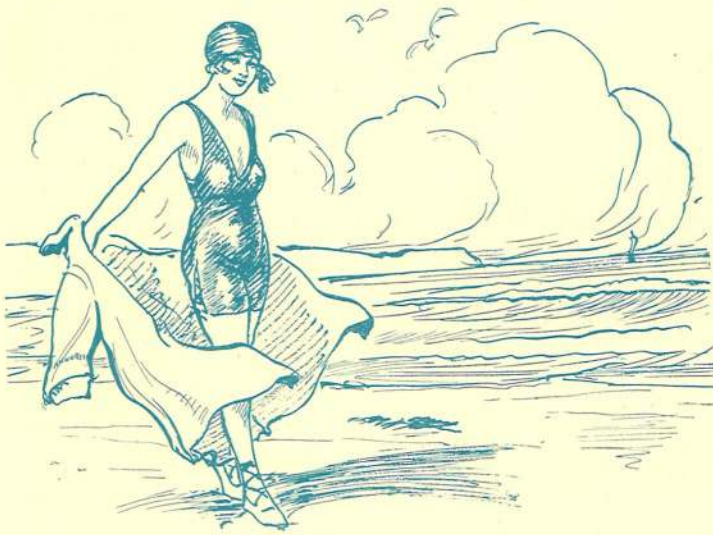

THE HILL PARK MYSTERY. *The Story of the Play—continued.*

The *Daily Wire* makes much of Jimmie's "scoop," which consisted of solving a murder mystery when the police had failed. The editor could not resist contrasting the smart work of the *Wire's* representative to the antiquated methods of the police.

At home, Jimmie is dreaming of the welcome rest and change ahead when, glancing through the window his attention is attracted to a beautiful young girl who is conversing with a gentleman on the lawn in Hill Park. Apparently the girl asks for a cigarette, and as her companion is offering his case it is accidentally dropped. Immediately the beautiful stranger strikes the unsuspecting man a terrific blow on the head. The victim falls and lies still. As the girl is searching the pockets of the dead man Jimmie, recovering from his amazement, dashes to the telephone and calls up the number of the police station. As is only too frequently the case he is connected with a wrong number. Throwing down the receiver in disgust he hastens into the garden, but finds no trace of the murderess or her unfortunate victim. He, however, finds the sandbag with which the dastardly blow was struck. This convinces him that he is not suffering from an hallucination.

THE HILL PARK MYSTERY. *The Story of the Play—continued.*

When he attempts to report the affair to the police, he is treated with scant courtesy. The police have not forgiven the ridicule heaped upon them by the *Daily Wire*.

Very angry, but very tired, Jimmie decides to leave the matter to the police. A telegram arrives from his friend Detective Williams inviting him down to Inglebeach for a few days. The telegram concludes with the artless information that "This place is all sunshine, sand and pretty girls."

Whether it was the lure of the sunshine, the sand, or the pretty girls, only Jimmie knew as he packed his things and took the first train to the little watering place.

As he strolled along the beach with Williams it seemed to Jimmie that all the prettiest girls in the world had chosen Inglebeach for their holidays, and when his friend offered to introduce him to the prettiest of them all, Jimmie wondered by what standards his friend could judge any one to be better looking than any other.

When Jimmie meets Joan Trent he is spellbound. She is the girl of the sandbag! It

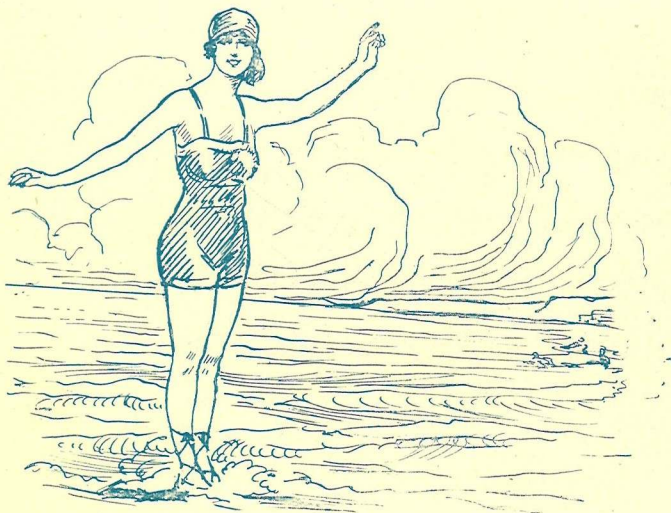
THE HILL PARK MYSTERY. *The Story of the Play—continued.*

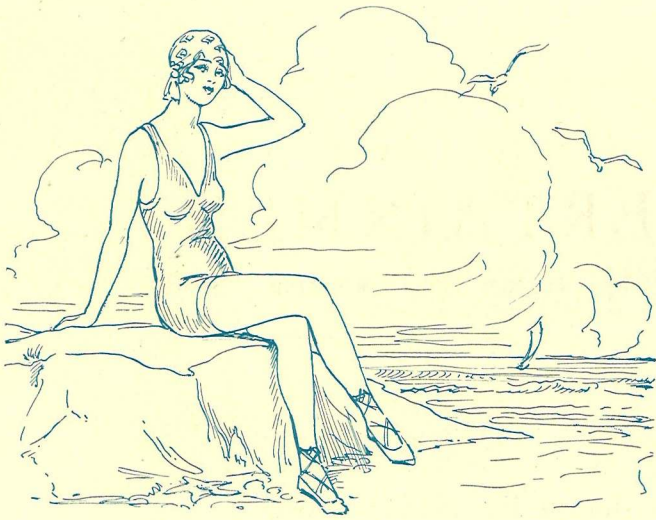
is difficult to believe that so charming a girl could possibly be a murderess, but he cannot doubt the evidence of his own eyes. Enslaved by the vivid beauty of the girl he decides to remain silent. When Williams informs him that she is the daughter of the Home Secretary his consternation is increased tenfold.

Because of his great interest in the pretty criminal Jimmie watches her movements. He is much discouraged by her clandestine meetings with a young man with whom she appears to be on terms which are far too familiar to please Jimmie. He concludes that it was under the hypnotic influence of this stranger that Joan committed the heinous crime.

One day Jimmie is astonished to learn that a Russian Prince has been sandbagged, and the deed is said to have been done by a young woman. When the pretty criminal is suddenly recalled to the city Jimmie considers it his duty to follow.

Jimmie discovers that Joan is transacting business with a notorious usurer, and is much puzzled at her mysterious journeys. In spite of his knowledge of her villainy he realizes that he has fallen in love with her. Seizing a convenient opportunity he confesses his love and

THE HILL PARK MYSTERY. *The Story of the Play—continued.*

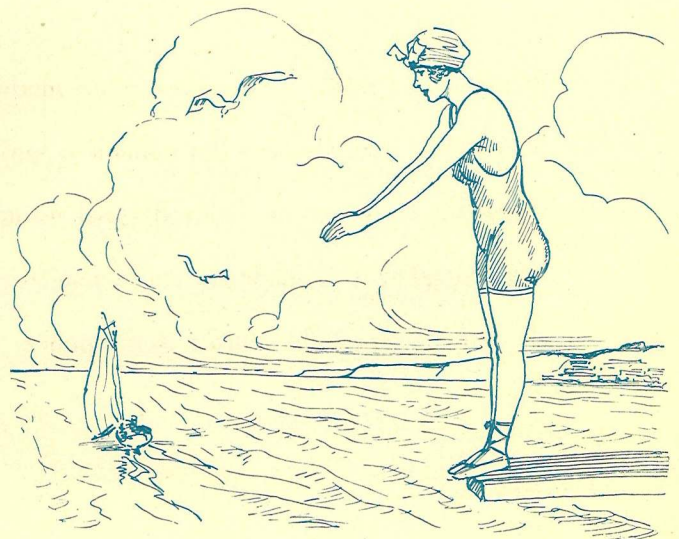
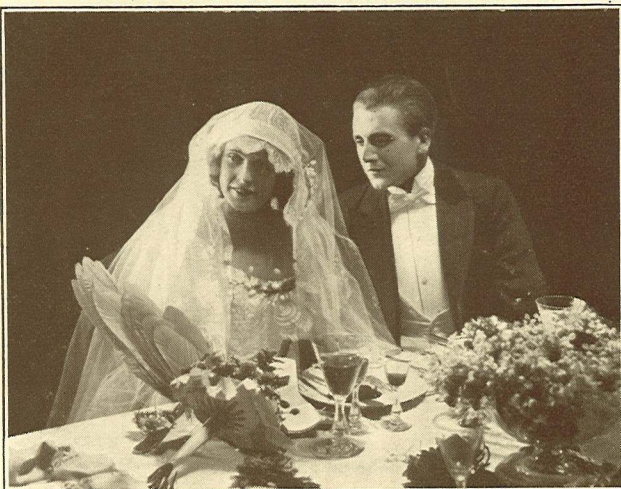
begs to be allowed to take the responsibility for all her wrong-doing. Before Joan can reply Jimmie dashes away, to find that the case of the Russian Prince has been cleared up and therefore does not call for martyrdom on his part.

Jimmie receives orders from the editor of the *Daily Wire* to interview the Home Secretary, and upon going to the hotel for that purpose he is surprised to find the strange young man, whom he had previously seen with Joan, with his eye to the keyhole of the door of the minister's room. Believing him to have hypnotic influence over his beloved, Jimmie is fiendishly pleased at having an excuse to attack the man. A terrific struggle ensues, culminating in the pair making an unceremonious entrance into the Home Secretary's room, where Joan and her father are discussing an important matter.

From this point the action of the play moves quickly through exciting incidents to a strikingly novel dénouement.

Of course, Joan is innocent of crime. The whole of the queries which have occurred to the spectator's mind are answered lucidly and convincingly, and happiness reigns supreme at

THE END OF THE PLAY.

“100 per cent. ENTERTAINMENT”

aptly describes this SUPER - FILM from the Nordisk Studios

THE HILL PARK MYSTERY

is a masterly production of a decidedly clever story.
The plot is unique. The action of the play moves
quickly, without a dull moment, to a most surprising end.

SENSATIONAL DRAMA
INTERMINGLED WITH
DELIGHTFUL COMEDY

Advertising Aids

STRIKING POSTERS — TWELVE - SHEET and SIX - SHEET
SHOWCARDS — BANNERS — STREAMERS — THROWAWAYS
BEAUTIFULLY COLOURED ADVANCE ANNOUNCEMENT SLIDES
SETS of ATTRACTIVE PHOTOGRAPHS for LOBBY DISPLAY

Catchlines for Day Bills

Williams had said, “This place is all sunshine, sand and pretty girls.”
—and Williams was right!
Jimmie had actually seen her commit a terrible crime
—yet he loved her!
When he discovered his beloved’s evil genius with his eye to the keyhole
—he was pleased!
The struggling pair made an unceremonious entrance into the minister’s room
—through the door panel!
He went to report the murder to the police, they disbelieved him
—they thought he was drunk!

A REFRESHINGLY UNUSUAL PHOTOPLAY

PROGRAMME PRÉCIS
of
The Hill Park Mystery

A Nordisk Super-Production

featuring the Beautiful Player

OLGA DORRE

Jimmie Brand, a newspaper reporter, sees a beautiful girl, Joan Trent, commit a particularly dastardly murder, but before he can reach the spot she has disappeared, together with the body of her victim. He discovers that Joan is the Home Secretary's daughter. In spite of his knowledge of her crime Jimmie falls in love with Joan and makes many suspicious discoveries involving her. He is instructed by the editor of the *Daily Wire* to interview Joan's father. He sees a man spying through the keyhole of the door of the minister's room and attacks him. Their entrance into the room is as unconventional as it is energetic. It leads to the speedy solving of all the mysteries which have worried Jimmie, and all ends well.

The Hill Park Mystery

NOVEL in plot and UNUSUAL IN TREATMENT
ORIGINAL Story by the talented writer—Laurie Skands
REAL ENTERTAINMENT without a moment of boredom
DIFFERENT to ANY FILM YET OFFERED to exhibitors
INTENSE Drama cleverly interwoven with delightful humour
SUPER in the true sense of the word is THE HILL PARK MYSTERY
KINEMATOGRAPHY at its best from the Nordisk Studios

Morton, Burt & Sons, Ltd.,
Printers,
Porchester Road,
Bayswater, London, W 2